Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Nicolaysen, Vilhelm Bernhoft FRA: Houstrup, Jens Christian (1855-05-16)

Citation: Houstrup, Jens Christian : ”BREV TIL: Nicolaysen, Vilhelm Bernhoft FRA: Houstrup, Jens Christian (1855-05-16)”, i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 377. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000110.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

C. Hostrup til V. Nicolaysen.
16. Maj 1855

Kjære Ven !

Jeg lever endnu, det er Svaret paa dit Spørgsmaal til Guldberg — rigtignok som Enkemand, da Elisabeth er rejst med sin Moder til Fyen og nu har været der tre Uger; men jeg har dog givet Livstegn fra mig, da jeg har bragt en Studenterkomedie paa Benene, der tre Gange er gjentaget paa Hoftheatret for fuldt Huus. Jeg havde nemlig lavet to Eenaktsstykker, og da det var for sildigt at faae dem paa det kongelige Theater i denne Saison, saa faldt det mig ind at prøve deres sceniske Virkning paa den anden Maade. Det lykkedes; de bleve i det Hele taget fortræffeligt spillede (vi s. 378har aldrig før haft saa fortrinlige Damer) og vandt meget Bifald. Hermed følger en Plakat.

Det er i Øvrigt mig, der skulde spørge, om du lever, da jeg senest har skrevet dig til. Rigtignok har jeg ikke takket dig for de tilsendte Carnevalsviser; men hvor meget de end fornøjede mig, saa kunde de dog ikke gjælde for et Brev, og jeg ventede fremdeles.

«En Aften paa Giske», som jeg har læst i Manuskript, har ogsaa glædet mig. Det er i visse Maader — hvad Tanken angaaer — beslægtet med Hauchs «Et Eventyr i Ørkenen», men jeg foretrækker rigtignok langt det Sidste med alle dets Mangler. Der er noget Tungt hos Munch, man faaer aldrig et rigtig friskt stærkt poetisk Glimt. Nogen stor scenisk Virkning troer jeg ikke, det kan gjøre. Imidlertid — Planen er i det Væsentlige smuk og interessant, og den gamle Tone synes mig paa mange Steder meget godt tilegnet. Er det end ikke noget betydeligt Digterværk og end mindre et godt Skuespil, saa er det dog altid et poetisk Arbejde, som læses med Fornøjelse.

Hos os gjøres Intet. Man skal rigtignok paa Lørdag have et nyt arabisk Lystspil «Kvindelist», man mener af Hertz, men vort gode Theater styrter sammen en af Dagene. Nielsen er gaaet, Høedt er gaaet (Skidt med ham!), Wiehe gaaer nu, og Phister søger sin Afsked. Selvherskeren J. L. Heiberg har snart kun en Flok Statister at regere over, og vi har i lang Tid levet af Prima s. 379donna-Stykkerne, hvori Fru Heiberg dandsede Solo, og de øvrige Skuespillere holdt Lyset for hende. Situationen er virkelig ikke til at holde ud, og det undrer mig slet ikke, om de virkelige Kunstnere ikke kan finde sig deri. Det er aabenbart, at en Afgjørelse er nær forestaaende. Enten bliver Heiberg, og Personalet vil da bestaae af en Virtuosinde omgivet af lutter Dilettanter, en Sol omgivet af mørke Legemer, — eller Heiberg med Fruen pakke sammen, og alle de Øvrige vende tilbage. Jeg stemmer for det Sidste.

Hvem er den brave Mand, der har skrevet den store skandinaviske Artikel i Christianiaposten ? Ja, det er et fornuftigt Ord, som desværre vist ikke nu finder megen Gjenklang i Danmark. —

Jeg skal en af Dagene holde min Dimisprædiken og vil saa søge Embede saa ivrigt, som muligt. Formodentlig kommer jeg til Jylland, da de sjællandske Præstekald ere for store til mig; men faaer jeg blot det Nødtørftige og en Menighed, som jeg kan være Noget for, saa frygter jeg ikke for at boe paa Alheden. Forholdene ere saa daarlige, at jeg, trods min tolv Aars Anciennitet, kun kan vente et lille Kald, et ganske lille bitte, men jeg fordrer heller ikke meget, saa det gaaer vel nok. Helst vilde jeg nu slutte med min Virksomhed for Theatret. Mit Raisonnement er nemlig følgende : Har jeg som Poet viist nogen Begavelse, har jeg skrevet noget af virkeligt Værd, Noget, hvorved det er blevet kjendeligt, at jeg havde en Opgave s. 380i den Henseende, saa har jeg allerede produceret nok til at faae en Betydning for vor Literatur, nok til at min særegne Livsanskuelse kan blive repræsenteret, — det kommer her slet ikke an paa Kvantiteten. Er jeg kun en Døgnskribent, saa bliver jeg aldrig til mere i den Gade, og det er da i sin gode Orden, at jeg gaaer om i en anden. I begge Tilfælde kan jeg altsaa med god Samvittighed lukke Butikken, og jeg troer nu at kunne gjøre det uden stor Overvindelse. Du seer altsaa, at jeg, siden jeg sidst skrev til dig, er rykket mit egentlige Livsmaal adskilligt nærmere. Overgangen er slet ikke saa vanskelig; — jeg tør dog neppe sige det til flere af mine Venner for ikke at fremkalde en Storm. — Men vi skride ganske smaat fremad, og paa een Gang kaste vi hele Broen af bag os — lad dem saa gjøre Vrøvl.

Endnu Eet, for at du ikke skal misforstaae mig. Der har, fra jeg var ung Student, været religiøs Bevægelse i mig. Jeg har altid ønsket at blive Præst, men Tanken derom trængtes i flere Aar tilbage ved den Tiltrækning, som den poetiske Virksomhed havde for mig; dog kom den bestandig op i mig paany. Senere har Frygten for, at jeg ikke var kaldet dertil, da jeg havde faaet en Begavelse i en ganske anden Retning, længe holdt mig tilbage. Nu veed jeg — ikke, at jeg har noget stort Pund til at blive Præst, — men at mit Hjerte er træt af Theatret og Publikum, af Roes og Dadel, af Vrøvl og Støj, og kun higer s. 381efter at sysle alene med det, som er mig det Kjæreste, medens ethvert Arbejde, som river mig derfra, nu er mig imod. Jeg søger Præstekald, fordi jeg ellers frygter for i den højeste Forstand at gaae tilgrunde, og jeg trøster mig med, at jeg ikke selv skal give mig Kraften, som udfordres.

Men du skal dog høre om en Mærkelighed, der er mødt mig i Vinter. Man har tilbudt mig Embedet som Direktør ved Casino med 3000 Rigsdaler i fast aarlig Gage. Du seer altsaa, at jeg nu kunde være bleven en holden Mand, og hvad mere er, kunde have giftet mig strax. Jeg har dog trods Alt afslaaet det, hvad der vel

nok vil forekomme Adskillige som Galskab. Jeg har imidlertid intet Valg haft. Jeg duer vist ikke dertil; dog er det muligt, at jeg for et Par Aar siden havde vovet et Forsøg, — jeg veed det ikke; — men nu er i alt Fald den Sag afgjort, at jeg vil være Præst, derfra lader jeg mig ikke mere lokke.

Glem mig ikke, naar jeg engang kommer paa Heden, da vil jeg just trænge til Breve fra en gammel Ven. Tal ikke om mine Planer, jeg vil helst have, at det skal gaae stille af.

Hils alle de kjære norske Venner, dem og Skandinavismen bliver jeg troe til det Yderste.

Din
C. Hostrup.